

Isonkyrön herättäjäjuhlat

Aamuseurat

sunnuntai 8.7.2012

Kati Nissi

”Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani, sinun kirjaasi on kaikki kirjoitettu. Ennen kuin olin elänyt päivääkään, olivat kaikki päiväni jo luodut.”

Nämä psalmin 139 sanat luen yleensä kastejuhlassa. Niin myös viime pyhänä. Siinä vanhempien, kummien ja isovanhempien rinnalla seistessäni ajattelin perheen tilannetta ja pientä lasta. Hänellä, niin pienellä ja suuremmasta riippuvaisella, on elämä edessään. Siunasin häntä ja toivoin, että tuo Jumalan nimeltä kutsuma ja Jeesuksen kalliisti lunastama pienokainen saisi kasvaa seurakunnan yhteydessä. Että hän saisi kasvaa ympäristössä, jossa on luonnollista kokea elävänsä koko ajan Jumalan silmien edessä.

Tämä ei ole lainkaan itsestään selvää tänä päivänä. Yhä useampi vanhempi kokee epävarmuutta pohtiessaan, miten uskosta voi puhua lapselle. Kristillisten tapojen tuominen perheen elämään arveluttaa. Ehkä traditio on katkennut jo omassa perheessä ja side seurakuntaan hyvin ohut.

Monesta suunnasta tulee paineita siihen, että lapsen pitäisi saada kasvaa ”vailla uskontoa” ja sitten itse valita aikanaan mihin uskoo. Tämä ajatus sisältää viittauksen siihen, että uskonto on joko lapselle vaarallista, vääränlaista vallankäyttöä tai niin henkilökohtaista, ettei se kuulu kasvatuksen piiriin. Molemmat kuulostavat korvaani jotenkin ontuvilta perustelulta: Joka tapauksessa maailmankatsomuksen idut kylvetään sielun multaan kodissa. Siellä muovataan perusta arvoille ja sille, mikä elämässä kantaa.

Ne ajat ovat ohi, kun yhteiskunta tuki rohkeaan ja suoraselkäiseen, turvalliseen kristillisyyteen. Osassa päiväkodeista ja kouluista uskontokasvatuksen linjaukset ovat – lakiin ja asetuksiin nojaten – sellaisia, ettei monikulttuurisuuden nimissä harjoiteta minkäänlaista uskoa. Esimerkiksi ruokarukouksia sekä tunnustuksellisia juhlia enkelitaivaineen ja suvivirsineen vältetään, jottei loukattaisi kenenkään uskonnonvapautta.

Kastekodeissa vieraillessani mietin, miten osaisin kertoa vanhemmille edes pikkuriikkisen siitä, millaisesta aarteesta uskossa on kyse. Jos olisin itse jäänyt vaille sitä maailmankuvaa ja turvaa, jonka usko tuo, miten erilainen olisikaan elämäni?

Kun ajattelen omaa vielä syntymätöntä lastani, jonka tuloa tähän maailmaan kovasti odotan, olen varma siitä, että haluan välittää hänelle parasta mitä tiedän. Se ei totisesti ole helppoa. Helpompaa on siirtää lapselle omia pelkojaan ja ahdistuksiaan tai oman yhteisönsä vääristyneitä tapoja tulkita uskoa. Myös elämää kahlitsevat ajatukset siirtyvät kuin huomaamatta tukalana perintönä sukupolvelta toiselle. Virheiltä ei yksikään vanhempi liene koskaan välttynyt. Mutta se mitä haluaisin omalta osaltani olla välittämässä lapselleni, on usko Jumalaan, jonka silmien edessä hän saa elää turvassa. Tätä samaa rukoulen, toivon, kaikille lapsille. Sitä toivon sinulle, hyvä kuulijani seurapenkissä.

Toivon, että voisit luottaa: on Jumala, jonka silmien edessä elät. Jumala, josta sinun elämäsi on saanut alkunsa ja loppunsa ja jokainen päiväsi tarkoituksensa. Jumala, johon perustuu ainutlaatuisuutesi ja mittaamaton arvosi ihmisenä: luotuna ja lunastettuna. Jumala, joka näkee

kaiken ja tietää kaiken. Jumala, joka vaatii oikeudenmukaisuutta ja kerran toteuttaa sen. Jumala, jonka tahto on vanhurskaus ja jonka käskyt osoittavat oikean tien, sen mihin tulee pyrkiä elämässä. On siis olemassa pysyvät tienviitat, tänäkin kaiken suhteellisuuden aikana.

On Jumala, jonka edessä saat kokea syyllisyyttä ja siitä vapautumista. Jumala, joka rakastaa silloinkin kun et löydä rakkautta itsestäsi etkä ympäriltäsi. Jumala, jonka varaan saat rakentaa kaiken. Ja vaikka kaiken menettäisit, hänen armonsä pysyy muuttumattomana. On Jumala, jonka lähellä on ikuisuus. Ikuisuus, joka alkaa jo täällä, Sanan lupauksissa kiinni riippuvissa sydämissä. Siellä, missä Kristus saa tulla kaikeksi: Tieksi, Totuudeksi ja Elämäksi. On Jumala, jossa on elämä, joka jatkuu ikuisesti.

Usko tällaiseen Jumalaan, jonka silmien edessä elämme yhtä aikaa keskeneräisinä ja armahdettuina, syntisinä ja pyhinä, on käsittämätön ihme. Siihen ei parhaimmillaan ihmispönnisteluilla ylety.

Siksi meillä, ystävä, on tärkeä tehtävä: rukoileminen. Rukoillaan toistemme puolesta. Kaikkien lasten ja nuorten puolesta. Kasvattajien puolesta. Maamme ja kansamme puolesta. Pyydetään Jumalalta, että heräisimme unestamme siihen todellisuuteen, jossa elämme hänen silmiensä edessä jokaisena päivänä ja hetkenä.

Tiedän, että tällainen rukous on hurjan uskalias. Ja toteutuessaan se muuttaisi – en todellakaan osaa kuvitella, mitä! Jumalalle on kaikki mahdollista. Kiitos siitä!